

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **SPEDITION FEICO, spol. s r.o.**, se sídlem Háj 358, Kralice na Hané, zastoupeného JUDr. Pavlem Kvíčalou, advokátem se sídlem v Prostějově, T.G. Masaryka 18, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Olomouc**, se sídlem v Olomouci, Blanická 19, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2009 č.j. 5710-2/2009-130100-21, č.j. 5710-3/2009-130100-21 a č.j. 5710-4/2009-130100-21, ve věci vyměření cla ručiteli,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 1.12.2009 č.j. 5710-2/2009-130100-21, č.j. 5710-3/2009-130100-21 a č.j. 5710-4/2009-130100-21 se pro vady řízení **z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.760,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Pavla Kvíčaly, advokáta se sídlem v Prostějově, T.G. Masaryka 18.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1.12.2009 č.j. 5710-2/2009-130100-21, č.j. 5710-3/2009-130100-21 a č.j. 5710-4/2009-130100-21, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutím Celního úřadu Prostějov ze dne 22.6.2009 č.j. 3426-1/2009-136200-21, č.j. 3426-2/2009-136200-21 a č.j. 3426-3/2009-136200-21, kterými bylo žalobci jako ručiteli vyměřeno clo.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí, když v odůvodnění byl pouze označen dodatečný platební výměr vyměřený dlužníkovi dne 14.10.2008, aniž by byla konstatována jeho právní moc či jeho bližší zdůvodnění, tj., proč byl tento dodatečný platební výměr přímému dlužníkovi vydán. Dále bylo velmi stručně konstatováno, že dluh byl neúspěšně vymáhán, aniž by bylo popsáno, jakým způsobem. Platební výměr adresovaný žalobci tak neobsahuje relevantní údaje, odkazy a informace, které celní úřad opravňuje doměřit clo, přičemž tyto informace musí být stejné jako ve výměru dlužníkovi, neboť ručitel nemá omezené právo. Žalovaný ve vztahu k této odvolací námitce odkázal na ust. § 57 odst. 5 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP), když takové ustanovení neexistuje a pokud by odkazoval na ust. § 57a ZSDP, tak toto se vztahuje pouze na ručení, které vzniká ze zákona. Ručení za celní dluh je ručením sui generis, neboť dle čl. 195 Nařízení rady č. 2913/92 EHS, kterým se vydává celní kodex Společenství, v platném znění (dále jen celní kodex) ručitelský závazek vzniká písemným prohlášením ručitele, že společně a nerozdílně s dlužníkem splní dluh při jeho splatnosti. S ohledem na společné a nerozdílné postavení ručitele je tento oprávněn ke všem oprávným prostředkům jako dlužník. Žalobce namítl porušení zásady součinnosti dle ust. § 2 odst. 2 ZSDP.
- 2) Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce, že celní dluh lze vymáhat po ručiteli pouze za předpokladu neúspěchu při vymáhání celního dluhu vůči přímému dlužníkovi. Celní úřad Prostějov jako správní orgán I. stupně (dále jen celní úřad) zablokoval jeden účet dlužníka, z něhož provedl exekuci, ale již nepožádal o součinnost ostatní peněžní ústavy. Nevyužil veškeré právní prostředky, které zákon umožňuje, aby vymohl dluh na přímém dlužníkovi. Na přímého dlužníka nebyl podán insolvenční návrh, nebyla vedena exekuce na věci movité, nebyli zavázáni k plnění dluhu poddlužníci. Jak vyplývá z účetní závěrky za rok 2008 uložené ve sbírce listin Městského soudu v Praze, přímý dlužník měl hmotný majetek ve výši 701.000,- Kč k 1.1.2008 a ještě i k 31.12.2008, pohledávky za Českou republikou cca 750.000,- Kč a jiné pohledávky cca 500.000,- Kč. Současně vykazoval i základní kapitál. Za rok 2008 měl přímý dlužník také mínusy za služby a prodej zboží ve výši 28.000.692,- Kč. Celním úřadem nebylo zjišťováno, zda přímý dlužník nevlastní obchodní podíl v jiné právnické osobě, zda nevlastní cenné papíry, dlouhodobé vklady apod. Nelze tak s určitostí učinit závěr, že celní úřad dostatečným způsobem zajistil vymáhání dluhu po přímém dlužníkovi.
- 3) Ručitel předložil záruční listinu celnímu úřadu v době, kdy probíhaly dodávky předmětného zboží, které bylo celně zařazeno jako konkrétní zboží a po celou dobu takto proclíváno. Jednalo se o stovky dodávek, přičemž o zařazení zboží

nebylo pochyb. Až následně byla vedena jednání, avšak celní úřad nikdy nezaujal jednoznačné stanovisko a neprovedl při zahájení dovozu tohoto zboží žádný rozbor. Žalobce jako ručitel jednoznačně předpokládal, že zboží je zařazeno do správné celní kvalifikace a vzhledem k četnosti dodávek poskytl dodavateli ručitelský závazek, který nabídl celnímu úřadu, když věřil ve správnost jeho kvalifikovaného rozhodování. Není proto možné, aby následně vzniklá situace byla k tíži žalobce jako ručitele.

- 4) Je věcí celního úřadu, že za realizované dovozy vyměřoval nižší clo. Žalobce byl v dobré víře, že se jedná o jednotný postup správního orgánu a v této dobré víře byl také ochoten poskytnout celní záruku. Změna postoje celního úřadu nemůže být k tíži žalobce a ze strany celního úřadu tak došlo k porušení ust. § 8 a § 171 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), které se vztahují i na daňové řízení, tj. k porušení předpokladu presumpce očekávaného a jednotného postupu správního orgánu ve stejné věci.
- 5) Žalobce zajistil celní dluh individuální záruční listinou, kterou se zajišťuje celní dluh, jenž vznikl z jedné operace prováděné jedním dlužníkem. Žalobce má za to, že touto jednou operací bylo propuštění zboží do volného oběhu s vyměřením cla na JSD, přičemž tato „jedna operace“ skončila uhrazením cla původně vyměřeného. Při dodatečném vyměření cla by měla být požadována další záruční listina, neboť se jedná o další operaci. Ručitelský závazek je akcesorickým závazkem a je platný pouze za předpokladu platnosti hlavního závazku. Hlavní závazek však skončil zaplacením vyměřeného cla a na dodatečné další vyměření nelze tento ručitelský závazek vztahovat. Celní úřad měl požádat o zajištění celního dluhu jinou formou, než je individuální záruční listina, např. globální zárukou. Takový postup však celní úřad nezvolil, stejně jako nezvolil možnost případného režimu dočasného uskladnění.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl:

K žalobnímu bodu 1) – rozhodnutí celního úřadu, ač jsou stručná, splňují požadavky přezkoumatelnosti, neboť obsahují údaje o právních normách, na jejichž základě byla vydána, z jakého důvodu byla vydána vůči žalobci, výši celního dluhu a čísla záručních listin vystavených žalobcem. Žalovaný dal žalobci za pravdu v nesprávném použití ust. § 57 ZSDP, nicméně tím se stav projednávané věci nijak nemění. Žalobce se jako ručitel v souladu s ust. čl. 195 celního kodexu dobrovolně písemně zavázal, že společně a nerozdílně s dlužníkem splní zaručenou výši celního dluhu při jeho splatnosti. Poté, co bylo vymáhání vůči přímému dlužníkovi neúspěšné, celní úřad v souladu s § 260l zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, v platném znění (dále jen celní zákon) vydal rozhodnutí o vyměření cla žalobci jako ručiteli. Zásada součinnosti dle ust. § 2 odst. 2 ZSDP porušena nebyla a žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal.

K bodu 2) žaloby – celní úřad požádal o součinnost všechny peněžní ústavy a nikoliv pouze jeden, dále učinil dotazy na evidenci motorových vozidel, katastr nemovitostí, daňový informační systém, stejně jako dotazy na účty dlužníka u bank, a to s negativním výsledkem. Místním šetřením provedeným dožádaným správcem daně (Celní úřad Benešov u Prahy) bylo zjištěno, že dlužník na uváděné adrese nesídlí. Žalobcem uváděné údaje získané z účetní závěrky přímého dlužníka za rok 2008 jsou irelevantní, neboť v době vedení vymáhacího řízení přímý dlužník žádný celním úřadem zjištěný majetek neměl, jak vyplývá ze správního spisu. K námitce neprovedení exekuce na věci movité a nepodání insolvenčního návrhu odkázal žalovaný na obsah napadených rozhodnutí, kde se s tímto vypořádal. Podle

žalovaného celní úřad využil veškeré možnosti dané mu zákonem ke zjištění majetku přímého dlužníka, avšak bez úspěchu.

K bodu 3) žaloby – podle čl. 68 odst. 2 celního kodexu mohou celní orgány za účelem ověření přijatých celních prohlášení kontrolovat zboží a odebírat vzorky, takže není možné označovat za chybu, že celní úřad při zahájení dovozu předmětného zboží vzorky neodebral. Žalovaný zdůraznil, že v případech odebrání vzorků celním úřadem tento vyžadoval poskytnutí jistoty pro pokrytí rozdílu mezi částkou vyplývající z údajů uvedených v celních prohlášeních a částkou, která může být pro zboží nakonec vyměřena. Tato částka byla stanovena na 237.160,- Kč ve všech posuzovaných případech a žalobce zajištění poskytl, jak vyplývá ze záručních listin. Vzhledem k tomuto postupu nemohl předpokládat neexistenci pochybností celního úřadu o sazebním zařazení zboží.

K bodu 4) žaloby – podle žalovaného nedošlo ani k porušení ust. § 8 a § 171 správního řádu. K porušení zásady legitimního očekávání upravené § 8 správního řádu by došlo tehdy, pokud by např. celní úřad přes upozornění osoby povinné na základě předložených dokladů zpochybnil sazební zařazení u zboží, u něhož by jiný celní úřad na základě týchž dokladů sazební zařazení akceptoval. Celní úřad nemohl porušit ani ust. § 171 správního řádu, neboť se na uvedený typ rozhodování nevztahuje.

K bodu 5) žaloby – žalobce zajistil celní dluh stanovený pro původní sazební zařazení zboží individuálními zárukami evidovanými pod č. 08CZ136200Z001022, 08CZ136200Z000917, 08CZ136200Z000895, každá na částku 15.602,- Kč. Poté, co celní úřad vyslovil pochybnosti o správnosti sazebního zařazení, odebral vzorky a požadoval dozajištění celního dluhu na částky 237.160,- Kč. Ve všech třech případech poskytl žalobce přímému dlužníkovi ručení dalšími individuálními zárukami dříve uvedených čísel. Po dozajištění celního dluhu celní úřad propustil zboží do navrženého režimu. Námitka žalobce, že individuální záruční listiny zajišťují celní dluh, který vznikl z jedné operace prováděné jedním dlužníkem, což bylo naplněno vyměřením cla na JSD a jeho uhrazením a že celní úřad měl na dozajištění požadovat jiný způsob zajištění, není podle žalovaného oprávněná. Podle ust. § 256 odst. 1 písm. b) bod 2 celního zákona ručí individuální záruka za dluh, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné operace prováděné jedním dlužníkem. Zmiňované individuální záruky poskytnuté žalobcem k dozajištění se vztahují právě na případ celního dluhu, který by mohl vzniknout na základě jiného než původně navrženého sazebního zařazení zboží. Jedná se stále o jednu operaci prováděnou jedním dlužníkem, na kterou bylo poskytnuto zajištění do možné výše celního dluhu přijetím dvou záručních listin. Toho si musel být žalobce vědom. V pravomoci celního úřadu také není určovat deklarantovi způsob zajištění celního dluhu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.), a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce jako ručitel poskytl dovozci společnosti KRK Invest s.r.o. celní záruku v souvislosti s dovozem zboží přípravek na bázi extraktu zeleného čaje – instanční čaj mix (JSD č. 08CZ13620010102552, č. 08CZ13620010102734 a č. 08CZ13620010102579). Ve

všech těchto dovozních případech byl celními orgány odebrán vzorek dováženého zboží. Žalobce nejprve poskytl záruku ve výši 15.602,- Kč (opět ve všech třech případech shodně) a následně další záruku ve výši 237.160,- Kč (rovněž ve všech třech věcech shodně), přičemž z tiskopisu k této zvýšené záruce je zřejmé, že navýšení se vztahuje k odebrání vzorku zboží. Následně vydal celní úřad dodatečné platební výměry ze dne 14.10.2008, jimiž dovozci jako přímému dlužníkovi dodatečně doměřil clo. V odůvodnění těchto rozhodnutí celní úřad uvedl, že analýzou vzorků bylo zjištěno chybné sazební zařazení zboží do podpoložky kombinované nomenklatury 2101209280, když předložený vzorek je sacharóza s přídavkem drceného čaje a maltodextrinu. Zboží proto bylo zařazeno do podpoložky kombinované nomenklatury 17019990 jako třtinový nebo řepný cukr a chemicky čistá sacharóza, v pevném stavu, ostatní. Dožádaný Celní úřad Benešov sdělil celnímu úřadu na základě místního šetření, že přímý dlužník nesídlí na uváděné adrese, kde se nachází zchátralý objekt, jevící se jako neobydlený. Zpráva je doložena fotodokumentací. Celní úřad dále učinil dotaz na katastr nemovitostí, dle jehož evidence nesvědčí přímému dlužníkovi žádné vlastnické ani jiné věcné právo k nemovitostem. Negativně vyznělo i poskytnutí informací z centrálního registru motorových vozidel. Dále celní úřad požádal banky (ABN amro N.V., BANCO POPOLARE Česká republika, a.s., mBank, COMMERZBANK a.g., Česká exportní banka, a.s., Česká spořitelna, a.s., Českomoravská stavební spořitelna, a.s., Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s., Československá obchodní banka, a.s., Deutsche Bank a.g. Filiale Prag, Forist Bank SA/MV, GE Money Bank, a.s., HSBC BANK plc – pobočka Praha, HYPO stavební spořitelna, a.s., Hypoteční banka, a.s., ING Bank n.v., J&T BANKA, a.s., Komerční banka, a.s., LBBW Bank CZ a.s., Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s., Oberbank a.g., PPF banka a.s., Raiffeisen stavební spořitelna, a.s., Raiffeisenbank a.s., Stavební spořitelna České spořitelny, a.s., UniCredit Bank Czech Republic, a.s., Volksbank CZ, a.s., Všeobecná úvěrová banka, a.s., Waldviertler Sparkasse von 1842 AG a Wüstenrot stavební spořitelna, a.s.) o zaslání přehledu transakcí na účtech přímého dlužníka za poslední tři měsíce, případně o sdělení, zda nejsou již zatíženy exekucí, rovněž s negativním výsledkem. Dne 22.6.2009 vydal celní úřad platební výměry o vyměření cla žalobci jako ručiteli. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že se ručiteli ukládá uhrazení nedoplatku v celkové výši 237.160,- Kč za dlužníka (ve všech třech posuzovaných případech). V odůvodnění rozhodnutí je pak rovněž shodně uvedeno, že společnému a nerozdílnému dlužníkovi spolčenosti KRK Invest s.r.o. byl vyměřen celní dluh (s přesným uvedením data, čísla jednacího rozhodnutí a výše dluhu), který byl však dosud neúspěšně vymáhán. Dále odůvodnění obsahuje odkaz na záruční listinu vystavenou žalobcem, který se zavázal uhradit nesplněný celní dluh do výše zaručené částky. Proti těmto platebním výměrům podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Podle ust. § 260l odst. 1 celního zákona celní úřad rozhodnutím uloží ručiteli povinnost uhradit clo a daň, za které se zaručil a které nebyly společnými a nerozdílnými dlužníky uhrazeny ani poté, co byli o jejich úhradu bezvýsledně upomenuti.

Podle ust. § 256 odst. 1 písm. b) bod 2. celního zákona zajištění celního dluhu může být učiněno ručením individuálně za celní dluh, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné operace prováděné jedním dlužníkem (dále jen „individuální záruka“), a to buď s použitím záruční listiny nebo záručního dokladu.

Podle ust. § 73 odst. 3 ZSDP vymáhání nedoplatku provádí správce daně, u něhož je daňový dlužník evidován, daňovou exekucí. O provedení exekuce může správce daně požádat též soud nebo soudního exekutora.

Podle ust. § 73 odst. 6 ZSDP daňová exekuce se provádí vydáním exekučního příkazu na

- a) příkázání pohledávky na peněžní prostředky daňových dlužníků na účtech vedených u bank a spořitelních a úvěrních družstev nebo jiné pohledávky,
- b) srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem, důchody, sociální a nemocenské dávky, stipendia apod.,
- c) prodej movitých věcí,
- d) prodej nemovitostí.

První žalobní bod shledal krajský soud důvodným, když se žalovaný v napadených rozhodnutích nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou absence řádného zdůvodnění dodatečného platebního výměru, tj., proč byl vydán, jaké skutečnosti k tomu vedly a jaké závěry z nich celní úřad učinil s odkazem na příslušné právní normy. Žalovaný v napadených rozhodnutích svůj závěr o nedůvodnosti této odvolací námitky odůvodnil tak, že proti dodatečnému platebnímu výměru se žalobce jako ručitel nemá právo odvolat, takové právo měl dlužník, který je však nevyužil. Žalobce *„má také právo se odvolat, ale s pozice ručitele za dlužníka, a to do napadeného rozhodnutí a dle ust. § 57 odst. 5 ZSDP může namítat pouze skutečnost, že není ručitelem nebo, že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo, že již bylo zaplacen.“* Žalovaný tak v napadených rozhodnutích ocitoval znění § 57 ZSDP platné do 31.5.2006, kdy ust. § 57 odst. 5 věty třetí znělo tak, že: *„V odvolání může ručitel namítat pouze skutečnost, že není ručitelem nebo, že ručení bylo uplatněno ve větším než zákonem stanoveném rozsahu nebo, že již bylo zaplacen.“* S účinností od 1.6.2006 byla citovaná právní úprava zrušena a postavení ručitele bylo nově upraveno ust. § 57a ZSDP, přičemž rozsah odvolání ručitele je taxativně vymezen v ust. § 57a odst. 2 ZSDP. Krajský soud považuje v této souvislosti za nezbytné zmínit nálezy Ústavního soudu ze dne 29.1.2008 sp. zn. Pl.ÚS 72/2006 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž ústavní soud rozhodl, že ust. § 57 odst. 5 věta třetí ZSDP, ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 230/2006 Sb. bylo v rozporu s čl. 1, čl. 11 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a 2, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Aplikoval-li tedy žalovaný v posuzované věci již neexistující a v době své existence protiústavní ust. § 57 odst. 5 věta třetí ZSDP, ve znění platném do 31.5.2006, je jeho postup zcela neakceptovatelný. Současně je nutno dát žalobci za pravdu v tom, že tato odvolací námitka zůstala žalovaným nevypořádaná.

Také další žalobní námitku shledal krajský soud důvodnou. Vymáhání nedoplatku provádí správce daně ve smyslu ust. § 73 odst. 3 ZSDP buď formou daňové exekuce, anebo formou exekuce soudní, když ve smyslu věty druhé tohoto ustanovení může o provedení exekuce požádat také soud nebo soudního exekutora. Možnosti provádění daňové exekuce jsou upraveny v ust. § 73 odst. 6 ZSDP, zatímco možnosti exekuce soudní týkající se výkonu rozhodnutí ukládajícího zaplacení peněžité částky vyplývají z ust. § 258 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.). Porovnáním těchto ustanovení (§ 73 odst. 6

ZSDP a § 258 odst. 1 o.s.ř.) lze dospět k závěru, že exekuce soudní disponuje rozsáhlejším výčtem prostředků k exekuci než exekuce daňová. Správce daně proto při zjišťování podmínek pro exekuci u přímého dlužníka je povinen vyčerpat všechny možnosti, které vyplývají nejen ve vztahu k daňové exekuci, ale také ke vztahu k exekuci soudní. Jakkoliv veškerá zjištění vztahující se k majetkovým poměrům dlužníka, které žalovaný v průběhu správního řízení učinil, vyzněla negativně, nelze dospět k závěru, že vyčerpal veškeré možnosti, které shora označená zákonná ustanovení upravují. Nezjišťoval například, zda přímý dlužník vlastní cenné papíry, které mají v rámci exekučního řízení charakter věcí movitých (§ 260e odst. 2 písm. e), § 334 a 334a o.s.ř.). Mezi zákonné možnosti postupu vůči přímému dlužníkovi spadá nepochybně i zjištění, zda nevlastní obchodní podíl v jiné právnické osobě, neboť v rámci soudní exekuce vymezené ust. § 258 odst. 1 o.s.ř. by pod formu exekuce příkazáním pohledávky spadal obchodní podíl v jiné společnosti, který by mohl být zpeněžen ve smyslu ust. § 320 o.s.ř. Důvodnost žalobcovy námitky, že nebylo zjišťováno, zda přímý dlužník nevlastní „dlouhodobé vklady“, nemohl krajský soud pro příliš obecné vyznění pojmu „dlouhodobé vklady“ posoudit. Na základě shora uvedeného lze žalobci přisvědčit v tom, že žalovaný nevyčerpal veškeré zákonné možnosti k zajištění vymáhání dluhu po přímém dlužníkovi. Pro úplnost krajský soud dodává, že součástí předloženého správního spisu není doklad o doručení výzvy přímému dlužníkovi – upomenutí úhrady dluhu ve smyslu ust. § 260l odst. 1 celního zákona. Naopak soud dává žalovanému za pravdu v tom, že údaje uvedené v účetní závěrce za rok 2008 jsou irelevantní, neboť aktuální stav zjišťovaný správcem daně v 1. pololetí roku 2009 přinesl novější a odlišné údaje o stavu majetku přímého dlužníka. V obecné rovině lze také uvést, že rozhodnutí správce daně nepodat insolvenční návrh na přímého dlužníka za situace, kdy nebyla prokázána existence jakéhokoli movitého či nemovitého majetku, peněžních prostředků nebo jiných pohledávek, odpovídá principu racionality a zásadě hospodárnosti řízení. V posuzované věci však, jak již bylo shora uvedeno, zjištění majetkových poměrů přímého dlužníka neproběhlo vyčerpávajícím způsobem a nebyly proto dány podmínky pro postup dle ust. § 260l odst. 1 celního zákona.

Třetí žalobní námitku krajský soud důvodnou neshledal. Celní úřad v posuzované věci postupoval zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 celního kodexu, který jej opravňuje k provádění kontrol dováženého zboží. Skutečnost, že po dobu několika let probíhaly dodávky stejného zboží, aniž by byly pochyby o jeho celním zařazení a aniž by byly provedeny jeho kontroly, je zcela irelevantní. Žalobce jakožto subjekt, jehož předmětem činnosti je poskytování celní záruky, nemůže předpokládat, že zařazení zboží do celní položky je jednou pro vždy absolutní a neměnné. Musí být ze své činnosti dostatečně obeznámen s tím, že celní orgány jsou oprávněny kontrolovat zboží a odebírat za tím účelem vzorky, dokonce kontrolovat i zboží dávno propuštěné následnými kontrolami. V posuzované věci je navíc obsahem správních spisů jednoznačně prokázáno, že v souvislosti s odebráním vzorků celní úřad požadoval poskytnutí další záruky, a to v částce 237.160,- Kč oproti původní částce 15.602,- Kč a ze strany žalobce došlo k akceptaci tohoto požadavku a k poskytnutí další záruky. I z tohoto hlediska se proto vznesená žalobní námitka jeví účelovou.

Návazně na argumentaci uvedenou k předchozí žalobní námitce krajský soud neshledal důvodnou ani čtvrtou žalobní námitku, neboť s ohledem na shora uvedené nemohlo dojít k porušení ust. § 8 správního řádu, který upravuje zásadu legitimního očekávání tak, že *správní orgány dbají vzájemného souladu všech postupů, které*

probíhají současně a související s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Na to, že současně probíhá více takových postupů u různých správních orgánů nebo u jiných orgánů veřejné moci, je dotčená osoba povinna správní orgány bezodkladně upozornit. Jak správně interpretoval žalovaný, tato zásada by mohla být porušena jen tehdy, pokud by žalovaný postupoval v obdobné věci odlišně než jiné celní úřady, což se v posuzované věci nestalo. Tuto zásadu nelze aplikovat ani jako povinnost správního orgánu být vázán svými předchozími rozhodnutími v obdobných věcech, jestliže se změnily skutkové okolnosti způsobem, který odůvodňuje odlišné rozhodnutí. V posuzované věci se tak stalo, když rozbořem kontrolních vzorků bylo zjištěno, že dovážené zboží nemá deklarované vlastnosti a vyvstala nezbytnost zařadit je do jiné položky celního sazebníku. Rovněž ust. § 171 správního řádu je na posuzovanou věc neaplikovatelné, neboť se vztahuje k vydávání závazných opatření obecné povahy.

Pátá žalobní námitka je provázána s žalobní námitkou třetí a krajský soud ji také neshledal důvodnou. Ručení formou individuální záruky je upraveno ust. § 256 odst. 1 písm. b) bod 2 celního zákona jako ručení za celní dluh, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné operace prováděné jedním dlužníkem. Už z formulace, že se jedná o ručení za celní dluh, který „vznikl nebo by mohl vzniknout“ z jedné operace, má krajský soud za dostatečně srozumitelné, že se toto ustanovení vztahuje nejen na okamžik vyměření celního dluhu při předložení zboží a příslušných JSD, ale také na situaci, kdy následně na základě kontrolní činnosti celního úřadu dojde k doměření celního dluhu. V posuzované věci však navíc, jak již bylo shora uvedeno, došlo v souvislosti s odnětím kontrolních vzorků na žádost celního úřadu k poskytnutí další individuální záruky žalobcem, přičemž z obsahu záruční listiny je jednoznačně seznatelná její souvislost právě s odebráním kontrolních vzorků. Z uvedeného má krajský soud za prokázaný projev vůle žalobce tuto další individuální záruku poskytnout s ohledem na takto prokázané jednání žalobce v průběhu celního řízení, má soud také tuto žalobní námitku za účelově vznesenou.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.). Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 6.000,- Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč, 2x režijní paušál po 300,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Odměna právního zástupce žalobce se ve smyslu ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. zvyšuje o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen zaplatit podle zvláštního právního předpisu. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 11.760,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 4 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30

dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 31. ledna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu